

„Lacey úgy ír,
hogy a történetei
a szívünkhöz szólnak.
Igazán tudja, mivel
foghatja meg az olvasóit.
Több csillagot is
megérdemelne!”

– ANNE BREWER, ÍRÓ

Tetszem neked?
Jelöld be!

Igen

Nem

bizsergés

CRUSH

fine
selection

LACEY WEATHERFORD

L A C E Y   W E A T H E R F O R D

bizsergés

CRUSH

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*A „legjobbjaimnak” a gimiből:
Barbarának, Kimnek és Deannának.
A csodás bizsergések emlékére, amiket akkor átéltünk!*

*Unokatestvéremnek, Chris Napier-nek.
Hiányzol!*

PROLÓGUS

Cami

VARÁZSLATOS VOLT. Táncoltunk és ringatóztunk a zene ritmusára, miközben műhó hullott odafentről, átvéve a hatalmas, ezüstsínű diszkógömb csillogását, ami szétszórta a villogó hangulatfényeket a tornateremben. A Téli Bál hópelyhes témájának ellenére forró volt a levegő a testekből áradó bizsergéstől – de senki sem törődött vele, én sem. Gyönyörű volt, én pedig alaposan kiélveztem ezt az estét Clayjel, aki a legjobb barátom a világon.

Támadt egy kis mozgólódás tőlem jobbra, s láttam, hogy Jordan Henley felém botorkál. Hirtelen eltűnődtem rajta, hogy vajon ki turbózta fel ennyire az italát. Váratlanul elővetette magát, és nekem zuhant.

– Cami, segíts! Kérlek! – szólalt meg kétségbeesetten suttogva, beszéd közben rám köpködve.

– Szállj le róla! – rikkantotta Clay undorral a hangjában, és félretaszította.

Jordan elesett. A feje olyan visszhangzó csattanás kíséretében ütközött a padlónak, hogy rezonált a talpam alatt. Rémült sikolyom belehasított a levegőbe. A táncoló tinik megtorpantak, és hitetlenkedő kiáltások közepette hátrébb húzódtak, széles kört formálva a

középen vonagló srác körül. Jéggé dermedve álltam ott, amíg Clay meg nem ragadott, és hátra nem rángatott engem is.

Tanárok siettek előre. Keresztültolakodtak a tömegen, hogy kiderítsék, mi történt az iskola amerikai foci-bajnokával. Habzott a szája, szemei pedig befordultak – egyenesen a fejébe.

– Valaki segítsen rajta! – visítottam.

– Hívjatok mentőt! – kiáltotta az egyik tanár, mire több diák egyszerre kapta elő a mobilját.

Jordan egyszeriben gurgulázva fuldokolni kezdett, aztán elnémult, és nem mozdult többé. A tanár, Mr. Russo odahajolt Jordan szájához, mielőtt gyorsan felegyenesedett volna, hogy ellenőrizze a pulzusát.

– Ki innen ezekkel a gyerekekkel! – utasította a tantestület többi tagját, miközben letépte Jordan ingjének gombjait.

Néhány lány elsírta magát, amikor Mr. Russo Jordan mellkasára tette a kezét, és nekilátott az újraélesztésnek... De én tudtam, hogy túl késő. Jordan Henley már halott volt.

ELSŐ FEJEZET

Cami,
három hónappal később

— VALAKI LENNE SZÍVES ELMONDANI NEKEM, a vesszőhasználat mely szabályai érvényesek ebben a konkrét mondatban? — ütögette meg a táblát Mrs. Stuart a régimódi mutogatópálcájával, apró, aranyszínű, drótkeretes szemüvege fölött keresztülpillantva. Önként jelentkező után vizslató tekintete körbejárta az osztálytermet, miközben önkéntelenül felemelte a kezét, hogy megpaskolja összes franciakontyát.

A terem hátuljában feltettem a kezem, mire megakadt rajtam a tekintete, és elmosolyodott.

— Valaki más Miss Wimberley-n kívül? — helyesbített.

Gyorsan leeresztettem a kezem, amitől véletlenül beleütöttem a padomról lelógó iratgyűjtő szélébe. A mozdulattól az iratgyűjtő megbillent és leesett a földre. A három gyűrű kinyílt, és a papírjaim szanaszét szóródtak.

Nevetés harsant az addig néma osztályteremben. Az arcom pedig elvörösödött a szégyentől, amikor térdre ereszkedtem, hogy gyorsan megpróbáljam összeszedni a papírjaimat.

– Figyelmet kérek! – csattant fel Mrs. Stuart, így mindenki megint ránézett. – Mr. Wilder, kérem, segítsen Caminak összeszedni a holmijait!

Felhorkantam magamban. *Csak Huntert ne!* – gondoltam.

Most már teljessé vált a megszégyenülésem. Szívás, hogy szinte az összes tárgynál ábécérendben ültünk. Szívás, hogy a számítógép valahogy a hét órám közül négyre is odasorolta őt, amikor néhány hete ideköltözött. Szívás, hogy azonnal elnyerte a „bennfentes” státuszt, és most már a legszexibb, legmenőbb – és talán legszörnyűbb – partiarcnak számított az iskolában. Annak ellenére, hogy mi ketten teljesen különböző társadalmi háttérből érkeztünk – ő a füvesek királya, én meg a stréberek királynője vagyok –, sikerült megmozgatnia a fantáziámat. Tényleg megtettem mindent, hogy ezt a bizsergést titokban tartsam mindenki előtt... főleg előtte.

– Ügyes mozdulat volt, Cami – suttofta Hunter, amikor melém térdelt, hogy elkezdje összeszedni a papírokat. – Nem gondoltam volna, hogy a jegyzetek így tudnak repülni. Ezt valami spéci tréningen tanultad?

Felpillantott a táblára. Mrs. Stuart – háttal nekünk – tovább magyarázott.

– Kár, hogy nem működött.

– Mi? – sóhajtottam fel tehetetlenül, próbálván kitalálni, vajon miről beszél. Vakító mosolyt villantott rám, mire a tekintetem először a makulátlan, hófehér fogsorán akadt meg, majd azokon az ilycsiklandóan telt ajkain.

Jó lenne megcsókolni. Pislogtam egyet. *Hú, hát ez meg honnan jött?*

– Azt mondod, hogy ez az egész mappaleverős dolog tényleg véletlen volt? – kérdezte.

Visszarángattam a figyelmemet a szájáról a padlóra s az előttem heverő feladatra.

– Én meg azt hittem, próbálsz megmenteni az osztályt attól, hogy válaszolni kelljen a kérdésre...

– Tényleg? Azt hitted? – meredtem rá.

Áthajolt előttem, hogy felemeljen néhány papírt, amelyek egy üres pad alatt heverték. Megéreztem friss arcszeszének illatát, enyhe cigiszaggal keveredve.

– Nem – kuncogott halkán, és egy fekete hajtincse napbarnított homlokába tévedt. Felegyenesedett, hogy átadja nekem a papírokat. – Csak szerettem volna kifogást találni, hogy ne érezd magad annyira megalázva – vigyorgott rám. Kénytelen voltam észrevenni, hogy csokoládébarna szemeit mintha karamellcseppecskék pötyyöztek volna. Még sosem voltam ennyire közel az arcához.

– Ó... – Ahogy rám függesztette a tekintetét, egyszerre kényelmetlenül éreztem magam. – Köszö... asszem’.

Még szélesebben elmosolyodott.

– Bármikor. Lehet, hogy nem túl régóta vagyok itt, de máris sikerült beskatulyáznom téged.

– Valóban? – elkezdtem rendezgetni az iratgyűjtőm tartalmát, hogy ne őt nézzem, vagy azt, ahogy a szoros fekete pólója a tökéletesen kidolgozott testére feszül. Be kéne tiltani, hogy egy középiskolás srác ilyen jól nézhessen ki. Ráadásul eléggé biztos voltam benne, hogy csak szívat engem.

– Igen. Nem tartott sokáig rájönnöm, hogy aranyos vagy, talán a legokosabb lány a suliban, és talán a legtehetségesebb is, és bizonyára minden tanár kedvence. Mindig odafigyelsz, és úgy csinálsz a feladataidat, ahogy minden diáknak kellene – rázta meg a fejét, miközben bámult.

– Van életed a sulin kívül, Miss Jókislány? Nem nagyon láttalak sehol. Fogadjunk, hogy még sosem buliztál, igaz? El sem tudom képzelni, hogy kiereszted a gőzt a spanokkal.

Lépre csalt – és működött.

– Persze hogy buliztam már! – vágtam vissza suttogva. Fogalmam sem volt, miért érdekel, hogy szerinte menő vagyok-e. – Anya rendezte a legjobb partikat, és folyton a legjobb barátommal, Clay-jel lógok.

– Nem hinném, hogy a születési zsúrok számítanak. És Clay? Nesze neked, egy stréber! Gardedám a farzsebedben, meg minden. Mondták, hogy barátnője van – horkantott fel a kelleténél egy kissé hangosabban. – Elég nehéz elhinni...

– Hé, ti ketten! Siessetek! – szólt közbe Mrs. Stuart, mielőtt a tanári asztal felé fordult volna.

Visszapattintottam a lefűző mappám gyűrűit. – Köszöni a segítséget! Még akkor is, ha kötelező volt – mondtam, mielőtt dühösen visszaültem a helyemre.

Ő is lehuppant mellettem a sajátjára, lomhán kinyújtózta hosszú tagjait a sorok között. Éreztem, hogy még mindig engem néz, úgyhogy előrebámultam. Elhatároztam, hogy nem foglalkozom vele. Micsoda tapló!

– Az óra további részében szükségetek lesz egy partnerre, úgyhogy mindenki szíveskedjen találni magának egy társat! – jelentette be Mrs. Stuart, miközben kiosztotta a feladatlapokat.

Nagy zaj kerekedett, mivel mindenki egyszerre indult el megkeresni azt, akivel együtt akar dolgozni. Hunter azonnal az enyém mellé csúszta a padját, még mielőtt esélyem lett volna megmoccani.

– Helló, partner! – mosolygott.

Elkerekedett a szemem.

– Visszatértél, hogy még tovább alázz? – mordultam rá.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte meglepetten.

– Hát nem azt csináltad egy perccel ezelőtt? Lestréberezted, és közölted, hogy nincs társasági életem.

– Neked ez tényleg így jött le? – hajolt előre, s két karját az asztalra téve rám meredt.

Nem válaszoltam. Olyan közel volt, hogy zavarba jöttem: mint ha egyetlen pillantásával mindent le tudott volna olvasni az arcomról. Feszélyezve éreztem magam tőle.

Mrs. Stuart megállt az asztalunknál, kiosztott nekünk egy lapot, aztán visszatért a helyére. – Amint látjátok, a lapon több bekezdés is szerepel. Egy kivételével mindegyikben hibásan szerepelnek az írásjelek. Felváltva olvassátok fel őket egymásnak, és a bekezdések alatti helyre másoljátok oda úgy, ahogy szerintetek helyes lenne! Amikor megtaláljátok azt, amelyik hibátlan, karikázzátok be! Mindketten írjátok a neveteket a felső sarokba, s kicsengetés előtt legyetek szívesek beadni! Kezdhettek.

Hunter felmarkolta a papírt, és ceruzával ráfirkantotta a nevét, mielőtt átpasszolta volna nekem.

– Örülök, hogy téged választottalak párnak. Talán erre most jó jegyet fogok kapni.

– Miért? Mert egyedül megcsinálom az egészet? – sziszegtem. Ismertem az ilyen fiúkat. Tapadnak rád, amíg meg nem kapják, amit akarnak, aztán levegőnek néznek, amikor legközelebb meglátnak. Semmiképpen sem állt szándékomban hagyni, hogy ő is így tegyen.

Furcsa arckifejezéssel méregetett.

– Valami rosszat mondtam? Mérgesnek tűnsz.

– Á, mindegy.

Azzal felemeltem a lapot, hogy elolvassam. De ő rátette a kezét, és lenyomta a padra.

– Mi a baj?

– Semmi.

Nem bírtam ránézni. Nem tudtam, min háborodtam fel annyira. Nem kellett volna, hogy számítson, ha valami partiarc strébernek gondol. Nem mintha valaha is járnék vele akkor, ha másképp gondolná. Biztosra vettem, hogy nyakig benne van a drogos-piás körben, már csak az eddig szerzett barátaiból ítélve is. Láttam néhány-szor a parkban bagózni, amint az öklébe rejtette a cigit, hogy senki se szúrja ki. Mindig rácsodálkoztam, hogy lehetnek ilyen hülyék az iskolatársaim, miután Jordan Henley három hónapja mefedrontúl-adagolásban halt meg. Az ember azt hinné, hogy tanulnak az esetből. De nem, mert úgy tűnt, hogy mindenki boldogan használta tovább. – Megcsinálhatnánk ezt, ha lehet? – intettem a beadandó felé.

Levette róla a kezét, és még közelebb hajolva követte az első bekezdést, amit épp olvastam.

– Oké, akkor szerinted hová kellene írásjelek? – kérdeztem, mivel nem akartam egyből megosztani vele a tudásomat.

– Vessző ide, asszem’ – mutatott egy helyre.

Affene. Igaza volt. Vonakodva odavéstem ceruzával.

– Született énekes vagy. Van valami dallamosság a hangodban. Ez elég menő amúgy. Hallom, hogy irtó jó vagy. Gondolkodtál már rajta, hogy hivatásszerűen csináld?

– Miii...?

Be sem tudtam fejezni, annyira meglepett a megjegyzése. Ügyetlenül kerestem a szavakat. – Mégis hol hallottad ezt? – kérdeztem résnyre szűkülő szemmel. – Beszélte rólam a többiekkel?

Felkacagott.

– Persze. A fiúk mindig a csinos lányokról csevegnek egymással a suliban – lökte meg a vállával a vállamat, mintegy baráti gesztusként.

Tátva maradt a szám, így kénytelen voltam egy hal mimikájára szorítkoznom. Megdöböntem. Egyszerűen képtelen voltam elhinni, mit mondott az előbb.

– Képbe kellett kerülnöm, hogy ki a jó hús és ki nem, amikor ideköltöztem. Tudod, hogy megy ez – tette hozzá. – Státusz meg minden.

Lufi módjára le is eresztettem, mert rájöttem, hogy érti.

– Igen, biztos vagyok benne, hogy örömmel felvilágosítottak, hogy a „ki nem” kategóriába tartozom. Sőt, szerintem azt a listát én vezetem.

Kérdőn felvonta az egyik szemöldökét, mire aznap már másodszor tűnt fel nekem a szeme különleges színe.

– Csak viccelsz, ugye? Szerintem nincs olyan srác, akinél a „ki nem” listán szerepelsz.

– Akkor kérek, világosíts fel, melyik szerencsés kategóriában tudhatom magam. Mindig jó érzés, ha úgy szortírozzák az embert, mint valami élettelen tárgyat.

Nem tántorította el a kifogásom.

– Inkább a megközelíthetetlenek listáján vagy. A fiúk úgy gondolják, hogy túl jó vagy nekik, ezért nem is próbálkoznak.

A szerepemből kiesve elnevettem magam.

– El sem tudom képzelni, miért hinné bárki is ezt. Sosem viselkedtem úgy.

Vállat vont.

– Akkor biztos a Miss Jókislány imidzs.

– Ne hívj így!

– Miért? Nekem tetszik. Szerintem mostantól így foglak becézni – kacsintott rám.

– Mindenkiel ilyen idegesítően viselkedsz? – vetettem rá egy átható pillantást.

Elég hangosan nevetett fel ahhoz, hogy Mrs. Stuart rosszállóan felnézzen.

– Nagyjából, ja.

Megragadta a papírt, felolvasta a következő bekezdést, és felváltva jelöltük be az írásjeleket. Néhányat eltévesztett, úgyhogy el kellett magyaráznom neki a szabályokat.

Óvatosan rágcáltam a ceruzám radírvégét, miközben gyorsan végigböngészttem a következő bekezdést.

– Szerintem ez a hibátlan. El akarod olvasni, mielőtt bekarikázom?

– Nem. Bízom benned – legyintett. – Szóval mit csinálsz most hétvégén?

Megdermedtem, mert hirtelenjében aggodalommal töltött el, hogy hová vezethet ez a beszélgetés.

– Apának szombaton lesz egy jótékonyági koncertje vacsorával egybekötve a jazz-zenekar javára. Talán arra elmegyek, de igazából még nem döntöttem. Miért?

– Apukád zenekarban játszik? – kérdezte.

– Aha, anya kórusvezető a Nyugat-Új-Mexikói Egyetemen, apa meg a zenekarvezető. Mindig együtt koncerteznek. Az volt az álmuk, hogy találjanak együtt két olyan állást, mint ez a kettő. Az összes koncertjükön és musicaljükön ott voltam kiskorom óta, amióta csak ideköltöztünk.

– Komolyan? Ez érdekes. Hol laktatok azelőtt?

Érdeklődése őszintének tűnt.

– Tucsonban, Arizonában.

Egy pillanatra megdöbbsent, aztán elnevette magát.

– Milyen kicsi a világ! Én is onnan származom. Szóval akkor tudod, milyen fájdalmas onnan ideköltözni egy olyan isten háta mögötti helyre, mint Copper City.

– Tudom – bólintottam. – Persze, nem annyira emlékszem Tucsonra. Ötéves koromban költöztünk ide. Nem olyan rossz itt, hozzá lehet szokni. Csomó jó dolgot lehet itt csinálni, például múzeumba járni, feltérképezni a helyi képzőművészetet, elautózni az indián romokhoz és bányákhoz a... – szörnyülködő arckifejezése láttán félbehagytam a mondatot. – Aha, Copper City tényleg abszolút nem neked való.

Felsóhajtva dőlt hátra.

– Tudom. Vége az életemnek.

– Hiszem, hogy az életünk olyanná válik, amilyenné mi alakítjuk. Diadalmasan felszegtem az állam, úgy vártam, hogy megcáfolja.

– Tehát így működik? Na, hát akkor azt akarom, hogy az életem egy óriási, hatalmas, sörcsapolós buli legyen.

Összeszorított szájjal pillantottam rá.

– Mi van? – húzta össze a gyönyörű szemeit. – Most lúzernek gondolsz, Miss Jókislány? Valami üresfejű partiarcnak?

– Tulajdonképpen csak próbáltam elképzelni, hogyan festené a sörhassal.

Kacsintott, majd felült, hogy elérje az előttem heverő papírt. – Bírlak, Jókislány. Senki sem mondta, hogy ilyen trükkös vagy.

Nekilátott felolvasni a következő bekezdést, mielőtt válaszolhattam volna. Nem tudtam, mit gondoljak róla. Eddig alig szólt hozzá, mindössze egyszer kért kölcsön egy ceruzát. Most meg hirtelen Mr. Szószátyár lett belőle? Igazából mindegy. Holnapra valószínűleg úgyis teljesen megfeledkezik rólam.

MÁSODIK FEJEZET

Hunter

EMBER, EZ A CSAJ OLTÁRI PÖPEC! – gondoltam magamban már ezredjére, amikor őt bámultam a kémialaborban. Eleinte csalódott voltam, amiért itt nem ábécérendben ültünk, mint a többi órán, de aztán egészen kibékültem a hátsó panorámával, amit a tudtán kívül élvezhettem.

Megint végigmértem az alakját: karcsú, a megfelelő helyeken mégis kerek. Vörös, göndör fürtjei fejének minden mozdulatánál rugóztak, miközben teljes beleéléssel trécselt a legjobb barátjával, Clayjel.

Clay szinte tipikus stréber volt. Élesen elválasztott, lelapított haj, kockás ing, műbőr tolltartó. Szemüveget is hordott, de elég tűrhető fajtát – nem a középén szigetelőszalaggal összeragasztott, klasszikus kólásüveget, amelyet a legtöbben elképzelnék egy ilyennek. A figyelmem visszazökkent a mellette ülő gyönyörű lányra.

Micsoda páros! Eltöprengtem, vajon tudja-e, hogy a srácok Clay miatt nem szokták randira hívni. Stréberként azonosították őt is, ami igencsak kár, tekintve, hogy micsoda bomba nő. Bár Clay azt állította, hogy van barátnője egy másik városban, mégis pletykáltak arról, hogy ők ketten talán összetartoznak.

Tehetetlenül felsóhajtottam. Azt kívántam, bárcsak ne szóltam volna hozzá tegnap. Azonnal megkedveltem. Jó móka volt húzni és szívatni egy kicsit.

De én nem kerestem barátnőt, se strébert, se semmilyen – semmiképp, sohasem. Így is elég dolog szakadt a nyakamba, és egy kapcsolat akárkivel – főleg vele – annyira összezavarná a dolgokat, hogy bele sem akartam gondolni a következményekbe.

Elszakítottam róla a tekintetemet, és az előttem lévő feladatlapra meredtem. Próbáltam kiverni a fejből a beszélgetésünket. Nem tudta, mit gondoljon rólam. Láttam abból, ahogy meglepetten elkekedtek a mézszínű szemei, s ahogy rágcsálta a sárgabarackszínű ajkát, makulátlan bőre pedig finoman elvörösödött, akár a túlérett őszibarack.

Morogva fészkelődni kezdtem a széken. Úgy gondoltam rá, mint valami gyümölcssalátára, ami alig várja, hogy megkóstoljam. *Nem lesz kóstoló senkiből* – emlékeztettem magam, miközben a homlokomat ráncoltam. – *Szigorúan tiltott gyümölcs.*

– Minden oké, öregem?

Oldalra pillantva észrevettem, hogy Russ, aki labortársam és új barátom is egyben, furcsán néz rám.

– Aha, miért?

Vállat vont.

– Csak úgy. Fura hangot adott ki.

– Mi jön most a kísérletben? – kérdeztem. Ha rá is csodálkozott, hogy hirtelenjében miért érdeklődöm annyira a feladat iránt, amit általában hagyom, hogy egyedül csináljon meg, semmi jelét nem mutatta.

– Már befejeztük – kuncogott.

– Ja, sajnálom.

Igazából nem sajnáltam. Millió más dolgot csináltam volna most szívesebben. Utáltam, hogy ebben a hülye laborban kell dekkolnom, vagy éppen más órákon. Annyira túl voltam már a gimin...

– Semmi gáz. Olyan... elfoglaltnak tűntél – pillantott Cami felé, mielőtt visszanézett volna rám.

Halkan felmordultam, és végigfuttattam a kezem az arcomon. Jobban oda kell figyelnem arra, hogy mit csinálok és ki látja – gondoltam.

– Értem én – folytatta Russ, mintha tényleg beszélgetnénk. – Mindig is csinosnak gondoltam.

– Kit? – próbáltam blöffel szabadulni a helyzetből.

– Most komolyan ezt akarod játszani?

– Mit akarok játszani? Tippem sincs, miről beszélsz, öregem.

Meghökkenve rázta a fejét.

– Oké, vágom. Nem akarsz arról a lányról beszélni, akiről nyilván vágod, hogy csinos. Nem értem, de felőlem legyen. A te dolgod.

– Mész ma este valami jó buliba? – kérdeztem kétségbeesetten próbálkozva, hogy témát váltsak.

– Úgy tervezem, hogy Billy Barkerébe megyek. A szülei elutaztak. Jössz?

– Ha ott zajlanak az események, akkor ott a helyem.

Muszáj volt gyűjtenem egy jó pontot.

– Akkor keress majd meg! – válaszolta. – Lazulhatunk együtt.

– Meglesz.

Elég könnyű volt megtalálni a házat, részben a kocsifeljáró környékén parkoló autók mennyiségének köszönhetően. A fekete Camarómból kiszállva körbepillantottam, és észrevettem, hogy a jelek

szerint egyetlen lakóépület sincs a közelben. Ez talán nem is volt baj, mivel olyan hangosan dübörgött a zene, hogy mostanra szerintem biztosan kihívták volna már a zsarukat. Elmosolyodtam, mert lejátszódott a képzeletemben, amint körbeveszik a házat, én meg csak nézem, ahogy az emberek kiáltozva szélednek szét a letartóztatás előtt.

A kétszintes, Santa Fe-i stílusú vályogtégla épület felé menet csikorgott a murva a csizmám alatt. A parti már javában zajlott. Odakint már vécépapír borította a fa tövét, és hallottam, hogy egy szerencsétlen flótás éppen a bokorban hányja ki a belét.

Fellépdeltem a fedett tornácra vezető lépcsőn, miközben próbáltam elkerülni a szemkontaktust a hintaágyban vadul smároló párral, és bementem.

Átverekedtem magam a mély basszusra hullámozó testek tömegén, s arra vettem az irányt, amerre a konyhát sejtettem. Megtaláltam a hatalmas sörcsapot, amit kerestem, és felkaptam egy műanyag poharat a pultról.

– Tele kérem! – rikkantottam a zenét túlharsogva az italméréssel megbízott Johnnynak, akinek a suliból emlékeztem a nevére.

– Meglesz! – vigyorgott. Nyitva tartotta a csapot egészen addig, amíg a borostyánszínű ital habja majdnem túlcordult. Felé biccen tettem, mielőtt felemeltem volna a poharat, hogy jókorát kortyoljak belőle, csaknem félig kiürítve azt.

Óvatosan manővereztem a sörrel a pörgő-forgó tömegben a medencére nyíló üvegajtó felé.

– Hunter! – figyeltem fel egy hangra, s láttam, hogy Russ hívogatta int nekem.

Felé fordultam, és átadtam neki a poharamat, amíg felpattanok mellé az alacsony falra, ahol ült.

– Mizu, ember? – érdeklődtem, amikor visszaadta az italomat. Óvatosan letettem magam mellé, míg előhalásztam a cigit és a gyújtót a zsebemből. Rágyújtottam, és mélyen beszívtam a füstöt, hogy aztán a szám sarkában kifújjam.

– Nem sok. Csak felmérem a felhozatalt.

– Kiszúrtál már valakit? – méregettem a medencében és a körülötte lévő lányokat a fejemet rázva. A tömeg, a sör és a víz szerintem nem a legszerencsésebb kombináció. Ráadásul nekem nincs az az isten, hogy bármilyen medencébe bepattanjak márciusban – hacsak nem fűtött, persze. Mondjuk, ezen a héten egy kicsit melegebb volt az idő, úgyhogy talán mégsem lehetett olyan rossz.

– Akad néhány, akit később talán megpróbálok felszedni – grimaszolt, és végigfuttatta ujjait világosbarna haján. – Te láttál valaki kedvedre valót?

Finoman vállat vontam, és megráztam a fejem.

– Nem igazán.

– Nos, Gabrielle Martinez mindenkitől azt kérdezgette, hogy jössz-e ma este. Szerintem bejössz neki.

Odapillantottam, ahol a barna bombázó beszélgetett a barátai-val a parton állva aprócska türkizkék bikinijében, és felhorkantam. A víz alatti fények tündöklő nyalábokat vetettek sima, karamellszínű bőrére, kiemelve szinte tökéletes alakját. Kacagott valamin – a nevetés felderítette az egész arcát –, és felém tekintett.

– Csinos, de nem az esetem – vettem oda Russnak, hogy megerősítem: egyáltalán nem foglalkoztat, hogy ezek közül a csajok közül bármelyik a barátnőm legyen.

– Ó, tudom én azt. Csak nem volt szívem elárulni neki, hogy a vörös stréberkékre buksz.

Lefagytam a Camira irányuló utalástól, meg attól a zavaró tény-
től, hogy rögtön tudtam, kiről beszél. A dögös vörösről szóló képek
elárasztották a tudatomat, amitől megugrott a pulzusom. Ez nem
jó jel. Ha teljesen őszinte akarok lenni, ő volt az első, akit kerestem
ma este, miután beléptem az ajtón – habár tudtam, hogy úgysem
jön el. Örülök, hogy nem tette.

– Cami káprázatos, de ő sem az esetem – nyúltam a söröm után,
és belekortyoltam, mielőtt még egyet szippantottam volna a cigiből.

– Biztos az tévesztett meg, ahogy bámultad a suliban. Ha ő sem
az eseted, akkor neked ki jön be? Tuti találunk neked valakit, aki-
vel összejöhetsz egy körre.

– Senki sem az esetem. Nem akarok barátnőt. Túl bonyolultak.

Russ felvonta a szemöldökét, és úgy nézett rám, mintha megkat-
tantam volna.

Inkább a fecsegés mellett döntöttem.

– A legutóbbi csajom eléggé lenullázott. Iszonyúan ki akart sajátí-
tani. Azt akarta, hogy folyton találkozzunk, és azt csináljam, amit ő
akar. Olyan volt, mintha semmi sem lett volna elég jó, amit csinálok.
Aztán megtudtam, hogy végig csalt valami főiskolás fazonnal. Sza-
kítottam vele, mire azzal zsarolt, hogy elmondja a szüleimnek meg a
zsaruknak, hogy kábszerezem. Azt akarta, hogy maradjak vele, mi-
közben ő azzal a másik csávóval volt.

– Hú, ez durva! És mit csináltál?

– Azt mondtam neki, hogy rajta, tálaljon csak ki. Nem volt sem-
mi bizonyítéka. Amúgy meg ő volt az, akivel mindig együtt szívtam.
Őt is legalább akkora bajba kevertem volna.

– Úgy tűnik, igazi győztes típus...

Kuncogtam. A fenébe is, marha jól hazudok. Totál bevette.

– Tudott valamit. Kitől szerezhetek itt egy kis cuccot? – tudakoltam sikeresen elterelve a témát, és körbenéztem a tömegben. – A legutóbbi buliban, ahol voltunk, akadt minden jó, bár az kisebb volt. Felteszem, most nem ez a helyzet.

– Keresd meg Derek Johnstont! – mutatott egy fiúra, aki a ház távolabbi sarkánál állt egy csaj mellett. – Ő lesz a te embered. Nem t’om, honnan szerzi a holmit, de mintha mindig lenne nála valami.

Láttam, ahogy a lány pénzt ad Dereknek, aki cserébe apró zacskót csúsztat a kezébe.

– Kösz! A múlt hét végi partin nem találtam senkit, aki segíthetett volna ez ügyben, úgyhogy be kellett érnem a piával. Hála az égnek, a nagybátyám nyitva hagyta a bársekrényt, mielőtt elutazott. Így sikerült egy kicsit gyorsabban múlatni a hetet.

– Hallottam, hogy a nagybácsiddal élsz. Sajnálom, ami a szüleiddel történt – nézett rám együtt érző tekintettel. – Már néhány hete ismerjük egymást, de sosem hoztad fel a témát a múltaddal kapcsolatban. Nem akarom erőltetni. Biztos mesélsz majd, ha eljön az ideje.

Megint belekortyoltam az italba, és vállat vontam.

– Történnék balesetek. Próbálok nem gondolni rá.

Russ mintha zavarban lett volna.

– Szóval a nagybátyád gyakran van távol?

Bólintottam.

– Aha. Úgy tűnik, élvezi ezt a repkedős életvitelt. Folyton az óriási vállalati megbeszéléseire utazgat, szerte az országban. Fix, hogy nem örült, amikor rászóztak – még akkor sem, ha amúgy jól kijövünk. Nekem amúgy mindegy. Szívesebben lennék egyedül.

– Na, hát, ha bármikor szükséged van valakire, akivel együtt lógatsz, tudod, hol találsz.

– Kösz, haver! – nyomtam el a cigimet, aztán vállon veregettem, és lepattantam a falról. Derek felé vettem az irányt, és elég jól éreztem magam a bőrömben... Amíg a nagyon formás barna, aki az érkezésem óta szemezett velem, elém nem tolakodott.

– Szia, Hunter! – szólalt meg Gabrielle a közelembbe férközve, s elállta az utat.

– Szia! – próbáltam az arcán tartani a szemem, és nem az összes többi részén, amit olyan nagyvonalúan közszemlére tett.

– Örülök, hogy eljöttél ma este – futtatta végig boldogan az ujját a mellkasomon.

– Tényleg? Miért?

Igyekeztem felmérni, hogy részeg-e, de nem éreztem erre utaló szagot.

– Észre sem vetted, hogy figyeltelek a suliban? – flörtölt velem mosolyogva, néhány hosszú hajtincset a vállá mögé dobva.

– Nem.

Ez hazugság volt. Észrevettem, és mindent megtettem, hogy elkerüljem. Tisztában voltam a hírnevével, és azzal, hogy mit akar tőlem.

– Nos, én igen – húzódott még közelebb. – Nem akarsz leülni velem a medence szélére? Belelógathatnánk együtt a lábunkat.

– Kösz, nem. Nem bírom a klórt.

Újabb hazugság. Láttam, hogy Derek eltűnik a házban, és ideges lettem. Nem akartam szem elől téveszteni. Csupán azért jöttem el ebbe a buliba, hogy szert tegyek egy kis illegális frissítőre.

Gabrielle ajakbiggyesztve nézett rám.

– Oké. Akkor mi lenne, ha elvinnél egy körre azzal a cuki kocsidal? Tudok egy helyet, ahonnan fantasztikus a kilátás a városra. Ott leparkolhatnánk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Hű, ez a tyúk nem nagyon veszi a lapot, és úgy tűnik, nem akarja vesztegetni az időt.

Elővettem a mobilomat a zsebemből, hogy rápillantsak.

– Bocs, Gabby, de a nagybátyám mindjárt hazaér – füllentettem ismét. – Csak egy gyors sörre ugrottam be, meg azért, hogy köszönjek Russnak. Mennem kell.

– Ó, hát rendben.

Tényleg csalódottnak tűnt.

– Akkor a suliban találkozunk – tette hozzá.

– Jaja – osontam el mellette, s magamban megjegyeztem, hogy mostantól mindenáron el kell kerülnöm.

Besiettem a házba, hogy megkeressem Dereket, de sehol sem találtam.

– Hahó, Derek nem az előbb járt erre? – kiabáltam oda az ajtó mellett álló srácnak, hogy a bömbölő zene ellenére is biztosan meghallja.

– Szerintem felment az emeletre – ordított vissza, felfelé mutatva.

– Köszí!

Átverekedtem magam a csődületen a megadott irányba haladva, gyorsan felmentem a lépcsőn, ám csak egy smároló párt láttam a folyosón. Megkerültem őket, és megálltam egy félig nyitott ajtó előtt. Miután bekopogtattam, kitártam annyira, hogy bedugjam rajta a fejem, amiért egy sikkantás volt a jutalmam.

– Zárjátok be a kikúrt ajtót, emberek! – morogtam, miközben azt kívántam, hogy bárcsak ne égett volna a kép a retinámba. Az összes többi ajtót méregetve megtorpantam, mert most már félttem kinyitni őket.

– Derek Johnson! Idefent vagy? – kiabáltam.